

100
ljudi

iz sedmih držav
je štiri leta
ustvarjalo knjigo
sedmih zgodb.

Projekt je prerasel vsa pričakovanja. Od začetno mišljenih 20 ustvarjalcev je v zgodbah nato pustilo svoje sledi sto piscev in ilustratorjev.

FOTO: OSEBNI ARHIV

Za dober namen pisali pravljicnih sedem let

Primož Mirtič Dolenc je v knjigo pravljic povezal evropske ustvarjalce
Ves dobiček gre za pomoč otrokom, ki so izgubili bližnje

Vse se je rodilo iz Primožev želje, da poveže ljudi in deli svojo izkušnjo življenja v tujini.

FOTO: OSEBNI ARHIV

LJUBLJANA V pravljicah je vse mogoče. In ko jih povabimo v svoje življenje, pride z njimi k nam tudi nekaj čarobnosti. Temu bi nedvomno lahko pritril **Primož Mirtič Dolenc**, ki se mu je pred štirimi leti utrnila zamisel o pravljici, ki bi jo spisalo 10 piscev in jo likovno opremilo prav toliko ilustratorjev. »Kjer bi en ustvarjalec obmolknil, bi drugi nadaljeval, tretji pa to narisal,« je zasnovo kolažne pravljice, v kar ga je gnala želja po povezovanju ljudi, kratko razložil Primož. A ta je nato tako rekoč zaživela lastno življenje. Nenavadna ideja se je namreč kot ogenj širila po družabnih omrežjih in pritegnila ogromno ustvarjalcev, ki so želeli postati del te izjemne zgodbe. Ena pravljica se je tako prevesila v knjigo sedmih zgodb, v kateri je domišljijo prepletlo skoraj sto ustvarjalcev iz sedmih evropskih držav. »Vsako zgodbo je pisalo sedem piscev in jim ilustracije dodalo sedem ilustratorjev. Ustvarjalci pa ob Sloveniji prihajajo še iz Avstrije, Italije, Nemčije, Francije, Finske in Velike Britanije. Naslov se je torej ponudil praktično sam – Pravljicnih 7.« Da je sedmica resnično pravljicno število, dokazuje tudi, da bo ves izkupiček od 1000 natisnjenih izvodov šel v dober namen.

Prvič na letalu

Primož, po izobrazbi učitelj razrednega pouka, nikoli ni bil strasten bralec. Kot otrok je sicer ogromno večerov preživel ob poslušanju pravljic, ki so mu jih brali starši, a danes za knjigo le redko

Vsak je poznal le svoj košček mozaika, ki je nato prerasel v knjigo sedmih pravljic.

FOTO: KATARINA AMAN

zagradi: »Mora biti res napeta kriminalka, da jo primem v roke.« Podobno si nikoli ni bil – če odmislimo pisanje pesmi – najbolj blizu niti s pisano besedo, s katero se je pobje seznanil šele leta 2018, ko ga je študentska izmenjava popeljala na Finsko. »To je bila zame povsem nova izkušnja, začenši s poletom, saj je bilo prvič, da sem se usedel na letalo.« Doživljanje tega vsega novega je, precej sodobno, poskušal s širšo publiko deliti v obliki vloga. A je pogorel in pomislil, da bi mu morda lepše steklo z blogom. »Po petih, morda šestih blogih, ko sem začel dobivati dobre odzive, sem se začel poigravati z idejo, ki bi združila moj novoodkriti hobi pisanja s pravljicami, ki so del učiteljskega poklica, ter željo po povezovanju ljudi.« Idejno seme je tako začelo kliti, a hitreje in bolj razvejan, kot je pričakoval. Že hitro po objavi ideje z navodili na njegovem profilu na facebooku

Dobro tretjino vseh natisnjenih izvodov so že prodali, svojega pa lahko naročite na pravljicnih7.si ali dobite na sedežu Fundacije Aljažev kRaj.

S prodajo knjige želijo vsaj malce olajšati dan otrokom, ki so izgubili bližnje.

FOTO: EMA NUNAR

oku je bilo namreč vseh 20 ustvarjalci mest zapoljenih. Še več, zanimanja je bilo še bistveno več, zato je začetno idejo ene zgodbe spremenil v tri s po sedmimi pisci in sedmimi ilustratorji, »na tak način smo v projekt lahko vključili že 40 ustvarjalcev«. Možnost je Primož namreč želel dati vsakomur, ki je izrazil željo po sodelovanju, tudi če je to pomenilo opustiti zamisel, da bi v zgodbi sam pustil avtorske sledi. Ideja je bila morda dokaj preprosta, a organizacijsko skrajno zahtevna. Prvi avtor

Pisanje in komunikacija sta potekala izključno na roke in prek pošiljanja pisem.

FOTO: VANJA TAJNŠEK

napiše en odstavek, ki ga nato nadaljuje drugi, tretji pa besedo oživi v ilustraciji. Vsi anonimno, brez podpisov. In tako naprej. Vezni člen med vsemi pa je Primož, ki se je skoraj utapljal v seznamih. On je namreč določil, kdo bo nadaljeval zgodbo katerega in kaj bo ilustriral vsak ilustrator, ter to sporočil naprej. Vse skoraj arhaično, v obliki pisem. Že od začetka je bilo namreč določeno, da vsi pišejo na roko, na papir, izmenjava vsega pa da poteka izključno v obliki pisem. »Z digitalizacijo ni nič narobe, a v šoli sem videl, da otroci, če bo šlo tako naprej, kmalu ne bodo več znali pisati na roko. Prek tega projekta sem želel malce obuditi kulturo pisanja na roke in tudi pošiljanja pisem. Vsi avtorji so zato svoje odlomke spisali ročno, original po pošti poslali meni, kopiji pa eno naslednjemu piscu in drugo ilustratorju.« Ne nazadnje je v nabiralnik lepo dobili še kaj drugega kot položnice. Od pisemskega pošiljanja je od-

stopil le toliko, da je vselej, ko je odposlal navodila, poslal še kratek mail, »da je poštni škrat odrinil in da lahko že v kratkem pričakujejo, da bo nekaj priletelo v nabiralnik«.

Vpisan med pisce

Kljub logistično velikemu zalogaju je projekt tekel kot po maslu. Po letu in pol je bila končana prva zgodba, še pol leta pozneje druga in nato tretja. A če je Primož mislil, da je zgodba s tem končana, se je pošteno zmotil. Namesto da bi lani postavili še zadnjo piko, so se, kljub Primoževim začetnim pomislekom, odločili, da projekt še enkrat razširijo. »Sprva sem bil v dvomih, šlo je za še enkrat tolikšen zalogaj. Nato pa smo imeli v pičlem tednu zapolnjena vsa mesta za nove pisce in ilustratorje!« Manjkal jim je le še avtor za zadnji odlomek zadnje, sedme zgodbe, za kar je poprijel kar Primož. »Razpletlo se je tako, da sem nato tudi sam dobil priložnost, da doprinesem svoj pisateljski del.« Na 248 straneh je zaživelo

sedem pravljic, v katerih se zrcali pravi mozaik življenjskih izkušenj – o izgubah in strahovih, o ljubezni in upanju. Seveda, kot se za pravljice spodobi, vse s srečnim, pozitivnim koncem. Pri tem Primož še poudari, da čeprav je knjiga otroška, ni namenjena le najmlajšim bralcem, temveč se te zgodbe dotaknejo vsakogar ne glede na leta. Podobno kot ne starost ne izkušnje niso igrali vloge pri ustvarjalcih, ki so v zgodbah puščali svoje sledi. »Sodelovali so tako srednješolci kot upokojenci, nekateri smo bili praktično brez pisateljskih izkušenj, pridružili pa so se tudi takšni, ki so izdali že več knjig.«

Zgodbe so torej povezale sto ustvarjalcev, ki pa jih nista pritegnili le izvornost ideje in želja po izražanju umetniške žilice. Pritegnila jih je tudi plemenitost projekta, ki je že od prvega dne dobrodelno naravnana. Ob tem so kar dolgo pretresali, komu nameniti izkupiček, dokler se niso odločili za program društva Hospic, Tabor levješrčnih, ki pomaga otrokom ob izgubi najbližjih. »Sklenili smo, da sredstva in tolažbo namenimo tistim, ki najbolj pogrešajo toplino bližnjih. Ti otroci to zelo potrebujejo,« še pravi Primož, v dno srca hvaležen Fundaciji Aljažev kRaj, ki jim je pomagala do donacij, da so knjigo lahko natisnili in je v pravljicne svetove že popeljala prve bralce.

TINA PODOBNIK